

Kaže Allah Uzvišeni: **“Neka je slavljen onaj koji je svog roba u jednom dijelu noći preveo iz Mesdžidul-Harama u Mesdžidul-Aksa čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu pokazali neka znamenja naša, zaista je On Onaj koji sve čuje i sve vidi.”**

[\[1\]](#)

Ovim riječima Allah Uzvišeni započinje kazivanje o jednom izuzetno važnom događaju koji se desio još prije hidžre. Ovaj događaj o kojem Allah govori je poznat pod nazivom „Isra' i mi'radž“. S obzirom da je uvriježeno mišljenje da je ova noć u mjesecu redžebu (mada to nije sigurno) mi ćemo se podsjetiti te noći kao i njenog najljepšeg poklona kojeg nam je ta noć donijela.

Kazivanja o israu i mi'radžu su nam dobro poznata jer se svake godine prisjećamo tog događaja i govorimo o njemu zato ću samo spomenuti osnovne odlike ovog događaja.

Isra i mi'radž su dva međusobno povezana događaja. Prvi El-isra je noćno putovanje gdje je Muhammed a.s., iz Mekke uzjahao Buraka i sa njim došao do Jerusalima tj., Mesdžidul-Aksaa. Nakon toga je bio uzdignut na nebo do Allaha Uzvišenog (El-Mi'radž) te se iste noći vratio u Mekku.

Ovaj događaj sam po sebi predstavlja jednu od mudžiza našeg Poslanika koja je u njegovo doba bila nemoguća. Međutim, danas nije uopšte sporno da čovjek može u jednom dijelu noći otputovati od Mekke do Jerusalima i ponovo se vratiti, a ni samo putovanje u svemir više za čovjeka nije problem.

Na svom putovanju Poslanik a.s., se susreo sa brojnim poslanicima kojima je čak u

El-Mesdžidul-Aksa predvodio namaz. Zatim je susreo i mnoge druge poslanike na raznim nebeskim dijelovima koji su mu zaželjeli dobrodošlicu. Najinteresantniji njegov susret je bio susret sa Musaom a.s., kojeg je zanimalo šta će mu Allah narediti i šta će mu u obavezu staviti. Znao je Musa a.s., kakve je imao probleme sa Benu Israilom, znao je šta im je sve bilo naređeno i šta su oni ispoštovali a šta nisu.

Naš Poslanik a.s., nakon što je uzdignut do krajnjih granica dokle jedno biće može doprijeti se obratio riječima punim hvale, strahopoštovanja, ljubavi i milosti: Poslanik je započeo svoj razgovor sa Allahom sljedećim riječima:

Ettehijatu lillahi ves-salavatu vet-tajjibatu. Najljepši pozdravi i salavati Allahu.

A Allah mu odgovara:Esselamu alejke ejjuhen-nebijju ve rahmetullahi ve berekatuhu. Neka je na tebe mir o Allahov poslaniče, Allahov rahmet i beričet. A Poslanik mu odgovara:Esselamu alejna ve ala ibadillahis-salihin. Neka je mir na nas i na Allahove dobre robove. A zatim je melek Džibril izustio: Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. Svjedočim da nema boga osim Allaha i svjedočim da je Muhammed a.s., Njegov rob i Njegov poslanik.

Ovo je bio Poslanikov direktni razgovor sa Allahom. Zamislimo koja je to ljepota direktno razgovarati sa Allahom. Imamo li mi mogućnosti da ovako razgovaramo sa našim Gospodarom? Kako i na koji način?

Odgovor na ovo pitanje bi bio da i mi možemo sa Allahom razgovarati, jer nam je Allah propisao namaz putem kojeg se mi obraćamo Allahu, a putem Kur'ana se Allah obraća nama.

Dok je boravio kod Allaha dobio je naredbu da on i njegov ummet moraju u toku dana i noći klanjati 50 namaza. Shodno ovoj naredbi ako bi uzeli da svaki namaz koji sada imamo pomnožimo sa deset bili bi dužni da obavimo 170 rekata i to samo farzova tj., 20 rekata sabaha, 40 rekata podne, 40 rekata ikindije, 30 rekata akšama i 40 rekata jacije.

Poslanik a.s., je ovo prihvatio i krenuo nazad. Kada je prolazio pokraj Musa a.s., upitao ga šta

mu je Allah naredio, a on mu reče klanjanje 50 namaza u toku dana i noći. Musa a.s., koji je bio iskušán sa sličnom naredbom mu reče da se vrati i da moli Allaha da umáni broj namaza.

Poslanik a.s., se vraćao između Allaha i Musaa a.s., sve dok nije ostalo da se klanja 5 namaza te Allah reče: Ovih 5 namaza imaju vrijednost kao 50. Poslanik a.s., više nije imao hrabrosti da traži od Allaha smanjenje broja namaza tako da je na tome i ostalo.

Namaz je najveći i najljepši poklon koji je darovan Muhammedu alejhisselamu i njegovom ummetu. Da li smo prihvatili ovaj poklon od Allaha ili smo ga negdje zabacili kao što se čini sa neželjenim poklonima? Da li smo ovom poklonu dali njegovo mjesto koje zasluđuje? Da li smo svjesni njegove vrijednosti? Znamo li zašto je namaz tako značajan? Šta učimo kada smo u namazu?

Namaz je kako ga islamski pravници definišu poseban način zahvaljivanja Allahu dž.š., koji se sastoji iz posebno propisanih radnji, započinje sa tekbirom a završava se sa selamom.

Kada pogledamo formu namaza vidjećemo da se sastoji od posebnih pokreta i formi. U njemu imamo skrušeno stajanje, gledanje ispred sebe, dizanje ruku prilikom tekbira, pregibanje preko polovine tijela, padanje na tlo i dodirivanje tla koljenima, rukama, čelom i nosom, zatim imamo sjedenje i na kraju okretanje na desnu pa na lijevu stranu. Ovo su dakle forme ili tjelesne kretnje u namazu.

Posmatrajmo stajanje. Ono mora biti skrušeno, mora ukazivati da stojimo pred nekim veoma moćnim i jakim ali ujedno milosnim i blagim. Stajanje pred onim koji se nalazi na višem položaju je oduvijek bio izraz poštovanja. Kada djeca dočekuju svoga babu na nogama ili kada supruga dočekuje svoga muža ili učenici svoga učitelja, sve je to znak poštovanja. Stajanje je upravo prvi znak kojim iskazujemo poštovanje i zahvalnost Uzvišenom Allahu.

Još veći izraz poštovanja je naklanjanje. I dan danas je prisutno u nekim dijelovima svijeta da se podanici naklanjaju svome kralju ili kraljici. Postoje dvije vrste naklanjanja. Prvo je blago naklanjanje uz pregibanje samo gornjeg dijela tijela, a drugo je duboko naklanjanje gdje se čovjek pregiba preko polovine svog tijela. Upravo ovaj način činjenja rukua je propisan u namazu gdje se tijelo pregnu preko polovine tijela čineći ugao od 90 stepeni, rukama se obuhvate koljena, leđa se isprave, a oči nam gledaju u nožne prste. Ovo je najpotpuniji način činjenja rukua. Teško li se onima koji mogu ovako ruku da učine ali ga ne čine. Teško li se onima koji kada učine ruku ne ostanu na rukuu ne smire se nego odmah se vraćaju nazad kao što je slučaj kod onih koji isuviše brzo klanjaju. Samim načinom činjenja rukua pokazujemo

koliko poštujemo Allaha. Zamislimo sebi da nas Allah gleda, (a On nas zasigurno vidi), zar ne bi trebali pokazati kompletnim svojim namazom skrušenost i bogobožnost!?

Sljedeća forma koja je bila i ostala najdublji izraz poštovanja jeste spuštanje svoga lica na zemlju, tj., činjenje sedžde. O tome kako se čini sedžda, šta ona predstavlja te o samom učenju u namazu i njegovom značenju ćemo ako Bog da govoriti naredne hutbe.

Molim Allaha da nam omili pokornost, činjenje dobrih djela i da u namazima nalazimo smirenost i radost naših očiju. Amin.

[\[1\]](#) Suretul-Isra', 1 ajet